1. Varlık Meselesi

Kelam ilminin konusu ayet ve hadislerde açık bir biçimde ortaya konulmuş altı iman ilkesidir. Bu inanç ilkeleri üç başlıkta incelenir: Allah'a (cc) ve kadere imanı içeren ilahiyyat, peygamberler ve kitaplara imanı kapsayan nübüvvat; melekler ve ahirete ilişkin hususları ele alan sem'iyyat. Kelam ilminde bu ana konulara mesâil (temel meseleler) ya da makâsıd (amaçlar) adı verilir. Bu ana konular yanında onların anlaşılması ve açıklanmasına yardımcı olan varlık ve bilgi gibi konular da vardır ki bunlara da vesâil (Ana konuları incelemeye ve hedeflere ulaşmaya yardımcı konular.) ya da mebâdi (Ana konuların incelenmesine temel teşkil eden meseleler.) denir.

Kelamcıların varlık konusu ile ilgilenmelerinin en temel sebebi, "var olarak bilinen şeylerin aslında vehim ve zandan ibaret olduğu, dolayısıyla aslında gerçekliği olmayan, bir anlamda sanal bir dünyada yaşadığımız" şeklindeki iddialara karşı koymaktır. Bir Müslüman için inanılacak hususlar büyük ölçüde gaybe ait meselelerdir, bu da öncelikle içindeki her şeyle birlikte âlemin hakiki bir varlık olarak mevcudiyetini kabullenmeyi gerektirir.

Varlıkların gerçekten mevcut olduğu gösterildikten sonra, kelamcıları varlık konusu ile ilgilenmeye sevk eden ikinci gaye devreye girer. O da önce Allah (cc) ile âlem arasında var oluş tarzı açısından temel ayrımı ortaya koyabilmek, sonraki adımda da, ikincisinden hareketle birincinin varlığını ispata zemin hazırlamaktır. Bu hususlar ışığında kelamcılar, soyut bir kavram olan varlık (vücud) yerine daha ziyade var olan (mevcûd) üzerine fikir yürütmüşler ve varlıkları sınıflandırmışlardır. Onlara göre varlık, "varlığının bir başlangıç noktası olmaksızın diğer şeylerden önce mevcut olan ve yokluğu mümkün olmayan şey" anlamında "kadim / ezelî" ve bunun tam aksine "varlığının başlangıcı olan ve yoktan varlık sahasına çıkan şey" anlamında "hâdis / yaratılmış" olmak üzere iki kategoriye ayrılır. Kelamın kadim - hâdis şeklindeki ikili varlık tasnifinde birincisi Allah Teâlâ ile O'nun sıfatlarını, ikincisi ise âlemi ifade eder.

T TARTIŞALIM

Hanefi fakihi ve Maturidi kelamcısı olan Ebu Hafs Necmeddîn Ömer en-Nesefî (öl. 537/1142), sünni itikadı çok özlü biçimde ortaya koyduğu risalesi el-Akâidü'n-Nesefiyye'ye Sofistlerin görüşlerini reddeden şu cümlelerle giriş yapar:

Ehlihakka göre sofistlerin iddia ettiğinin aksine varlıklar gerçekten mevcuttur ve bunlar hakkında ulaşılan bilgi de mümkün ve gerçektir. İnsanın bilgi edinme vasıtaları da üçtür: sağlıklı duyu organları, doğru haber ve aklıselim. İlham ise ehlihakka göre bir şeyin gerçekliği ve doğruluğu hususunda bir bilgi kaynağı değildir.

Nesefî, bir akaid metnine niçin varlıkların gerçekliği ve bilgi elde etmenin mümkün oluşunu ifade ederek başlamıştır? Metni de göz önünde bulundurarak tartışınız.